

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

*Primele
Semne*

Cătălina Dănilă

Rana mea, suferința Lui

Mănăstirea se afla la vreo jumătate de oră de mers cu mașina, așa că nu m-am împotrivit deloc când buna mea prietenă, Andreea, m-a rugat să mergem împreună la pomenirea unui părinte pe care-l nu-l cunoscusem decât din povestirile celorlalți. Mă mai închinaseam la mormântul său, dar nu știam prea multe despre el. Dăruirea de care dăduse dovadă părintele timp de aproape 80 de ani, din care mai bine de jumătate petrecuți în mănăstirea aceea, ne-a făcut să ne îndreptăm pașii acolo. Urma pomenirea și mai multe sesiuni de conferințe cu privire la activitatea părintelui, mai ales cea din timpul prigoanei comuniste. Un preot extrem de cunoscut, la a cărui pomenire veneau alte sute de oameni, nu putea să stea necunoscut și de inimile noastre, așa că, după ce ne-am închinat în biserică, eu am luat cărarea care ducea spre cimitir. Andreea rămăsese să vorbească cu unii dintre preoții din biserică, așa că-mi târâiam pașii, poticnindu-mă uneori în rădăcinile copacilor care erau ieșite destul de tare în afara pământului. Nu-mi imaginaseam că mă voi simți atât de singură și la anii pe care-i aveam. La 24 de ani nu se lipea nimeni de mine decât pentru perioade foarte scurte. Terminasem facultatea, urma să o încep pe a doua și totuși nu reușeam să duc o relație până la capăt. Mă hotărâsem să vorbesc doar cu cei care-mi împărtășesc convingerile ortodoxe, iar aceștia se

dovediseră a fi nu puțini, ci chiar foarte puțini. În fiecare an, când pășeam spre acest cimitir, mă gândeam că la anul va fi altfel. Sigur, până la anul va rândui Dumnezeu să înlănesc pe cineva. Sufletul meu tânjea după un om al lui Dumnezeu, iar starea mea de bine se risipea adesea, mai ales pentru că cei din jur întrebau des cu cine mai sunt. Cu cine să mai fiu? Cu Hristos. Nu e de ajuns? Ar fi trebuit să fie mai mult decât de ajuns, dar totuși nu reușeam să îmi mulțumesc sufletul cu asta întotdeauna. Aveam momente în care mă răzvrăteam și nu înțelegeam de ce Dumnezeu nu îmi trimite pe cineva, dacă tot vede că îmi este atât de greu singură. Eram chiar supărată pe Dumnezeu pentru că, era absolut clar, nu mă înțelegea deloc. Zecile mele de nopți plânse nu-L sensibilizaseră, așa că nici tragere de inimă pentru a mă mai ruga nu prea mai aveam. Mergeam spre cimitir și mă minunam de frumusețea pădurii de foioase ce împrejmua mănăstirea. Mă bucuram de momentul acela, dar constatasem, din nou, că tot singură merg... Începusem din nou să îmi las lacrimile să curgă, când am simțit o mână pe umăr. Nu m-am speriat, dar nici bucuroasă nu eram că cineva, care mă cunoștea, mă vedea plângând. Nu e tocmai comod să stai să dai explicații cu privire la starea ta sufletească. De-abia mai puteam să-i spun lui Hristos ce simt, și nici Lui tot timpul. Parcă inima mi se împietrise și nu îmi mai doream nimic, cu atât mai puțin să port vreo conversație cu cineva. Lângă mine era părintele Ciprian, duhovnic al mănăstirii. Mă știa de mulți ani, așa că bănuia deja care este motivul pentru care plâng. Ne-am așezat amândoi pe o bancă și mă uitam spre el pentru a mă liniști. Sunt oameni în care, cu adevărat, sălășluiește Hristos și în privirea cărora Îl poți zări. Mă uitam în ochii lui pentru a fura un strop de liniște și de rugăciune, un strop de Hristos. Mă oprisem din plâns și mă uitam prin ochii

lui, însă dincolo de ei. Un proverb rus spune că „Vorbind puțin, vei asculta mai mult.” Îl apreciam pe omul de lângă mine pentru că niciodată nu începea să vorbească dacă nu simțea că poți primi ceea ce spune. Eu nu eram pregătită pentru nicio conversație, așa că tăceam amândoi. Îi aluneca metania neagră pe mâna străvezie, când am simțit nevoia să spun ceva. Oare ce poți spune atunci când nu poți vorbi? Tăcerea vorbește uneori, însă durerile sufletești vor uneori să fie strigate pentru a fi eliberate. Nu puteam ține durerea aceea, frustrarea care mă cuprinsese de ani buni. Duhovnicul meu știa foarte bine prin ce trec, îmi spusese ce am de făcut, dar, cu toate acestea, nu mă puteam liniști. Mi-am alungat tăcerea prin niște cuvinte rostite încet, din adânc de suflet...

– Părinte, știți ce mă doare...

– Da, te doare neputința ta. Dacă ai fi conștientă că Hristos știe foarte bine ce te doare și ce ai nevoie, nu ai mai suferi atât.

– Cu toate acestea, El nu face nimic !

– Tu nu vezi ce face El! Ține-ți în inimă și-n minte că El chiar te iubește mai mult decât oricine din lumea aceasta și atunci îți vei recăpăta pacea. Crezi că Cel care te iubește cel mai mult în lumea aceasta ar face ceva care să te rănească, care să îți provoace rău? Nu, evident că nu ar face așa ceva! Dar tu inisiști. Chiar azi mă gândeam că la Dumnezeu, dacă inșiști și nu mai vrei să faci voia lui, ci să ți se facă voia, cu durere, El îți dă ce vrei. Chiar dacă nu e bine. De asta suferă oamenii atât de mult. Pentru că Îl forțează pe Dumnezeu să facă ceea ce vor ei, ceea ce lor li se pare a fi bine.

– Și dacă rămân singură?

– Pentru a rămâne singură, ar trebui ca și în prezent să fii singură. Și nu ești singură. E o luptă, e o mare luptă pe câmpul sufletului tău! Nu-l ciurui mai mult decât este deja.

Diavolul știe că aici îți este punctul sensibil și te lovește cu gânduri din toate părțile. Iar tu nu ai găsit altceva mai bun de făcut decât să le primești. Sfântul Vasile cel Mare îi fericea pe cei care nu gândesc răul.

— Părinte, nu puteți spune că eu gândesc răul!

— Ba da, chiar pot spune asta! Tu gândești răul, și așa cum îți sunt gândurile, așa ești și tu în viața de zi cu zi. Dacă ești atât de negativistă, cum vrei să îți meargă toate? Gândește binele și bine îți va fi! Nu insista la Dumnezeu cu ce nu trebuie. Dacă tu nu ai pace și nu ești mulțumită cu starea pe care o ai acum, nu vei fi mulțumită nici când vei avea pe cineva.

— Nu cred asta! E ceea ce îmi doresc cel mai mult, cum să nu fiu mulțumită când mă voi vedea cu ce voiam ?

— Nu vei fi! Dumnezeu nu ți-a dat degeaba perioada asta. Ar trebui să profiți de ea, tocmai pentru că niciodată nu te vei mai întâlni cu astfel de momente. Timpul de acum nu-l vei mai avea când vei fi căsătorită. Dumnezeu vrea cu siguranță să lucrezi cu tine, cu sufletul tău. Să vezi unde mai ai fisuri, unde mai sunt răni, unde ai probleme care în viața de familie ar fi devastatoare. Vei vedea apoi că Dumnezeu lucrează mai frumos decât poate mintea ta sau a mea pricepe...

Părintele s-a ridicat, m-a binecuvântat și și-a continuat drumul spre cimitir. Am rămas pe bancă cu atât de multă pace, că nici mie nu-mi venea să cred că niște cuvinte pot rezolva niște dileme adânci. Trebuia să mă mulțumesc cu ceea ce aveam în acel moment, după cum spunea și Fericitul Augustin: „Fericirea este să îți dorești ceea ce ai deja.” Dacă mi-aș fi dorit ceea ce aveam, scuteam sutele mele de lacrimi de a se vărsa fără vreun folos clar și bun. Andreea se apropia de mine, parastasul urma să înceapă, așa că am mers împreună și am înghenunțiat lângă mormântul plin